

Repertoriul jurisprudenței

Cauzele conexate C-72/14 și C-197/14

X
împotriva
Inspecteur van Rijksbelastingdienst
și

T. A. van Dijk
împotriva
Staatssecretaris van Financiën

(cereri de decizie preliminară formulate de Gerechtshof te 's-Hertogenbosch și de Hoge Raad der Nederlanden)

„Trimitere preliminară — Lucrători migranți — Securitate socială — Legislație aplicabilă — Navigatori de pe Rin — Certificatul E 101 — Forță probantă — Sesizarea Curții — Obligație de trimitere”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a doua) din 9 septembrie 2015

1. *Securitate socială — Lucrători migranți — Legislație aplicabilă — Lucrători care intră sub incidența acordului cu privire la securitatea socială a navigatorilor de pe Rin — Certificatul E 101 eliberat de instituția competentă a unui stat membru — Forță probantă în fața instituțiilor competente ale celorlalte state membre — Inexistență*

[Regulamentul nr. 1408/71 al Consiliului, art. 7 alin. (2) lit. (a), și Regulamentul nr. 574/72 al Consiliului, art. 10c-11a, art. 12a și 12b, astfel cum au fost modificate prin Regulamentele nr. 118/97 și nr. 647/2005]

2. *Întrebări preliminare — Sesizarea Curții — Obligație de trimitere — Obligație de așteptare — Întrebare preliminară deja adresată într-o cauză similară referitoare la o problemă identică de către o instanță națională de rang inferior instanței de trimitere — Inexistența obligațiilor menționate*

(art. 267 al treilea paragraf TFUE)

1. Articolul 7 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, precum și articolele 10c-11a și articolele 12a și 12b din Regulamentul nr. 574/72 de stabilire a modalităților de aplicare a Regulamentului nr. 1408/71, în versiunea lor modificată și actualizată prin Regulamentul nr. 118/97, astfel cum au fost modificate prin Regulamentul nr. 647/2005, trebuie interpretate în sensul că un certificat eliberat de instituția competentă a unui stat membru, sub forma unui certificat E 101, pentru a atesta că un lucrător este supus legislației sociale a acestui stat membru, cu toate că respectivul lucrător intră în domeniul de aplicare al Acordului cu privire la securitatea socială a

navigatoarelor de pe Rin, adoptat de Conferința guvernamentală însărcinată cu revizuirea Acordului din 13 februarie 1961 cu privire la securitatea socială a navigatorilor de pe Rin, semnat la Geneva la 30 noiembrie 1979, nu este obligatoriu pentru instituțiile din alte state membre. Faptul că instituția emitentă nu avea intenția de a elibera un veritabil certificat E 101, ci a utilizat formularul-tip al acestui certificat din rațiuni administrative, nu este relevant în această privință.

(a se vedea punctul 51 și dispozitiv 1)

2. Articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern nu este obligată să sesizeze Curtea de Justiție pentru simplul motiv că, într-o cauză asemănătoare cu cea cu care este sesizată și privind exact aceeași problematică, o instanță națională de rang inferior a adresat o întrebare preliminară Curții și nici să aștepte răspunsul dat la această întrebare.

Într-adevăr, numai instanțelor naționale ale căror decizii nu pot fi supuse unei căi de atac în dreptul intern le revine sarcina de a aprecia, sub propria responsabilitate și în mod independent, dacă se află în prezența unui act clar.

Astfel, deși o instanță supremă a unui stat membru trebuie, desigur, să ia în considerare în examinarea sa împrejurarea că o instanță de rang inferior a adresat o întrebare preliminară, care este încă pendinte în fața Curții, o astfel de împrejurare nu poate însă, prin ea însăși, să împiedice instanța națională supremă să constate că se află în prezența unui act clar.

(a se vedea punctele 59, 60 și 63 și dispozitiv 2)